

αὐτή, νὰ χαμηλώσῃ τὸ θερμόμετρον τοῦ ἀπεγνωσμένου ἐκείνου ἐρωτικοῦ του πυρετοῦ.

Φεῦ! ἡ ἀτυχὴς νέα ἦτο... κωφάλαλος!

Εν Ὁδησσῷ, 1895.

M. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

ΕΝΣΑΡΚΟΣ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΕΡΧΟΜΑΙ νὰ ὁμιλήσω περὶ εὐτυχίας. Μὰ εὐτυχία, θὰ μοῦ εἰπῇτε, δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Εἶνε ἐν τούτοις καὶ οἱ λέγοντες ὅτι ὑπάρχει. Μεταξὺ τῶν πρώτων καὶ τῶν δευτέρων θὰ λάβωμεν τὴν μέσην ὁδόν, ἥτις ἀρχὴ εἶνε νὰ θεωρῇται ὡς ἡ ἀσφαλεστέρα. Διὰ νὰ εἰπώμεν οὕτω, ὅτι εὐτυχία, μολονότι δὲν ὑπάρχει, ἐν τούτοις ὑφίσταται, μολονότι δὲν ἔχει οὐδὲ καὶ ὑπόστασιν, ἐν τούτοις ἔχει.... ἐνσαρκωθῇ.

Ἐνσαρκωθῇ, κύριοι, καὶ μὴ γελᾶτε, παρακαλῶ θερμῶς, ἀφοῦ μάλιστα ἀμέσως ἀναλαμβάνομεν καὶ ν' ἀποδείξωμεν ὑμῖν τὴν ἀλήθειαν τῶν παραδόξων ἡμῶν λόγων τούτων: χωρὶς ἀξιώσεις, ὅτι θέλομεν νὰ σᾶς ἐπιδείξωμεν θαῦμά τι, οὔτε, ὅτι θέλομεν νὰ σᾶς πωλήσωμεν σοφίαν. Ἀπλῶς μόνον, ὅπως παρατηρήσωμεν, ὅτι μερικὰ πράγματα, μολονότι τόσοι κοινὰ καὶ εἰς τὴν ἀντίληψιν ἐνὸς ἐκάστου πίπτοντα, παρέρχονται ἀπαρατήρητα καὶ πολυάκις ἀφορολόγητα. μ' ὅλην τὴν τῶν τελευταίων ἐτῶν γενικὴν φορομανίαν.

Ἐκ τῶν τοιούτων ἀπαρατηρήτων φαινομένων δι' ὅσους ἐπιμένουν νὰ χαρακτηρίζουν τὴν γῆν ταύτην ὡς κοιλάδα κλαυθμῶνος, εἶνε καὶ ὁ ἰδικός μας ἥρως. Ἦρωος ἀληθῶς παραδόξου μὲν συσκευῆς, ἀλλὰ καὶ ἀξιοζήλου, μὰ τὴν ἀλήθειαν, φύσεως. Τοιαύτης, οἷαν ἐγὼ πρῶτος θὰ πηχόμην νὰ εἶχον, ἀφοῦ, μὲ αὐτὴν, θὰ κατῴρθουν νὰ διέρχωμαι ἐντελῶς τὸν βίον ἀμέριμνος· ἀφοῦ μὲ αὐτὴν ἐλαχίστην θὰ ἔδιδον προσοχὴν ἢ φροντίδα, συμπάθειαν ἢ ἀντιπάθειαν πρὸς ὅ,τι ἤθελον βλέπῃ συμβαῖνον περὶ μου· ἀφοῦ μὲ αὐτὴν θὰ ἠδυνάμην νὰ ἀπατῶ μὲν τὸν ἑαυτόν μου, πείθων αὐτόν, ὅτι εἶμαι εἰς ἐκ τῶν προνομικύχων θνητῶν, νὰ πλανῶ δὲ καὶ τοὺς ἄλλους, ποιῶν αὐτοὺς νὰ πιστεύσουν, ὅτι εἶμαι ὄντως οἷον ἐμαυτόν, ἀνταπατῶμενος, παριστῶ ὅτι εἶνε.

Καὶ ἡ τοιαύτη ἰδιοσυγκρασία δύο ἀληθῶς σπάνια ἐν τῷ βίῳ τούτῳ ἀγαθὰ ἤθελε μοι προσπορίσῃ. Ἐν, ὅτι θὰ διηρχόμην τὴν ζωὴν ἀμεριμνομέριμνος ἐντελῶς μ' ὅλην ἣν ἔχει σημασίαν ἡ λέξις· ἕτερον, ὅτι θὰ κατώρθουν νὰ θεωρῶ ἐμαυτὸν ὡς τὸν εὐτυχέστερον τῶν ἀνθρώπων. Ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα κέκτηται καὶ ἀπολαύει ὁ ἥρωας, περὶ τοῦ ὁποίου πρόκειται.

Πρὶν ἢ σᾶς τὸν παρουσιάσωμεν, ἀνάγκη νὰ σᾶς τὸν περιγράψωμεν δι' ὀλίγων, ἵνα ἴδῃτε πόσον γνωστὸς ὑμῖν εἶνε καὶ ποσάκις καὶ σεῖς θὰ τὸν συνητητήσατε εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ βίου σας, οὐχὶ ἀληθῶς καὶ μετὰ δυσμενείας.

Τὴν ἡλικίαν του δὲν θὰ σᾶς τὴν προσδιορίσωμεν. Ἡμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ νέος, ἀλλὰ κάλλιστα μπορεῖ νὰ τὸν ἴδῃτε καὶ γέρον, ἀφοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀληθεύῃ ἡ παροιμία ὅτι «ὁ λύκος καὶ ἂν ἐγήρασε δὲν ἄλλαξε τὸ μαλλί του.»

Τὸ παράστημά του, ἡ φυσιογνωμία του, ἡ στάσις του, τὸ ἐν γένει ὕψος του τὸν προδίδουν ἀμέσως. Μία δὲ λέξις του ἀρκεῖ, μία ἰδέα του, μία ὁμιλία του, μία κίνησίς του, διὰ νὰ σᾶς τὸν συστήσῃ αὐθωρεῖ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φλυαρεῖ. Δὲν πολυζυγίζει ὅσα λέγει.

Ἀπαντᾷ ἐκεῖ ὅπου δὲν ἐρωτᾶται, εἰσδύει εἰς ὁμίλους, ἐν οἷς δὲν ἔχει θέσιν. Ἀναμιγνύεται εἰς συζητήσεις, δι' ἃς δὲν ἔχει δόντια. Ὅμιλεῖ δογματικῶς· φλυαρεῖ μὲ τὸ ἐγὼ του· νομίζει, ὅτι ἀκούεται δὲν ἐννοεῖ ὅτι γίνεται βάρος· δὲν νοιώθει ὅτι σαρκάζεται· δὲν καταλαμβάνει ὅτι θεωρεῖται κοῦφος· κατ' ἀρχὴν δὲν τοῦ ἀρέσει ὁ μικρὸς κόσμος· γνωρίζεται μὲ τὸν μεγάλον, καὶ τοὺς διαπρεπεστέρους καλεῖ εἰς ἐνίκον· καὶ δὲν ἔχει ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ «γνώθι σαυτόν.»

Κατορθοῖ δὲ οὕτω νὰ μένῃ εὐχαριστημένος ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ του (!) Καὶ ἐνῷ ἀφ' ἐνὸς ἀμεριμνομέριμνος τὴν ζωὴν διέρχεται, ἐλάχιστα ἐφ' ὧν λέγει καὶ πράττει σκεπτόμενος, ἀφ' ἐτέρου ἔχει καὶ τὰ θύματά του, ἅτινα μακρόθεν αὐτὸν βλέποντα, τίς οἶδεν ἂν δὲν πέρασαν κι' αὐτὸν γὰρ καὶ ἅ τι τι....

Τινὲς λέγουσι τοὺς τοιοῦτους τύπους κοῦφους, ἄλλοι ἐπιπολαίους, τρίτοι ἐλαφρούς. ἐγὼ ἑνσαρκον εὐτυχίαν....

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Ὀκτωβρίου 1895.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ε. ΚΥΡΕΛΛΟΣ.

